

No po návratu z dovči na chalupu mě čekalo i nečekalo překvapení. Tali totiž - jako vždycky - okamžitě přepla z módu s názvem "Jsem s váma a ráda", do módu "Jedu si svoje a nikoho nepotřebuju". Vlastně by mě to už nemělo překvapit, ale prostě člověk si vždycky v koutku duše říká, že třebas.... No tak halt ne. Dorazili jsme v pátek odpoledne a jako vždycky jsme si prostě přivezli naši starou Tazzymůru, která vyskočila z kufru auta.

Šli jsme sbírat na louku ořechy a kdyby prostě nebyla furt pod dozorem a na stopovačce, tak je prostě v prachu. A v sobotu už byla na roztržení. Od toho, aby k tomu došlo byl už jen krůček. Takže jsem si naordinovala dištanc a byli jsme si protě čistě jen s Rumíčkem a šmrdolili jsme se na zahradě, kde probíhal podzimní úklid a sázení. Doufám, že se mi ty

vřesy chytěj teda.

A v podvečer jsme si s Rumíčkem vyrazili pořádně do polí. A hned za mostem mi udělal obří radost. Vyšli jsme z houští a kopřiv a ještě než jsem viděla celou tu scénu, věděla jsem z jeho postoje, že po mé levý ruce se děje něco příšerňácky zajímavýho. A taky jo. Před náma probíhal jakýsi zaječí balet. Byli tam tři velký kusani (huráá, možná se k nám fakt vracejí zajíci! už delší dobu mám pocit, že jich trochu přibylo) a prováděli tam jakýsi nácvik Labutího jezera ☐. A Rumíček stál, aniž bych mu musela cokoliv říkat a tak jsme se tam spolu na ně koukali jakou dobu. Než si nás jeden z nich všimnul a rozprchli se. S tím, že ten jeden zaběhl do remízku po naší pravý ruce, aby vzápětí, co jsme se dali do pohybu i my, přehodnotil, že tam to asi nebude to pravý a vypálil nám přímo pod nohama na pole. Byla jsem na Rumíčka hrdobec, za to, jak je skvělejší, že vlastně ani mluvit nemusím a rozumíme si. Balzám na nerf ten zrzavej šikula.

Pole je tady v těch místech hodně kopcovitý - takže vždycky než dojdeme na horizont, procvičíme si zastavování na dálku, sedání na dálku a takovýchle ty ovládací věcičky, aby na ten horizont nevyběhl beze mne. Z bezpečnostních důvodů. Nerada bych, aby si ho tam vybral nějaký myslivec za cíl. Obešli jsme remízek a tam na nás vyběhly dvě laně. Už dřív

jsem tady na jejich stopy narazila, ale naživo jsem je ještě neměla možnost vidět. Až teď. Ta co vyběhla první, dělala "antilopí" skoky, kdy zvíře vystakuje při běhu výrazně do výšky. Nevím jestli je to tak stejně jako u těch antilop, kdy tím dávají predátorům najevo, že jsou v kondici a nemá cenu se za nima vydávat a nebo - jestli to nebylo o tom, že na sebe takhle záměrně poutá pozornost, aby ji odvedla od mladšího kusu, který vyběhl později a běžel klasickým způsobem. Docela by mě to zajímalo. Protože tímhle výrazným stylem pohybu opravdu naši pozornost strhla a my oba čučeli na ní. Jen náhodou jsem bokem zaregistrovala ten druhý kus, který se pohyboval oproti ní dost nenápadně.

Prochodili jsme to tam, já si natrhala pár šípků a když jsme se vrátili zpátky, řekla jsem si, že se hecnu a vezmu ven ještě i tu krůtu. Krůta mezitím zřejmě přehodnotila částečně svůj postoj a tak jsem s ní poprvé, poprvé tady v polích zažila to, že od prvního momentu byla skvělým způsobem na příjmu a ochotná ke spolupráci, ne že ji k tomu člověk musí dovést. A to tak, že dokonce i několikrát sama od sebe na tý stopce přicválala zpátky bez přivolávání. To je věc opravdu v polích nemyslitelná a dosud jsem to nezažila. Jindy je to o tom, že musíte povelovat, povelovat a povelovat, neustále ji musíte k něčemu dotahovat. Teď poprvé to bylo o takový tý spolupráci, která k něčemu dál v budoucnu opravdu může vést. Důležitý je to slůvko může. Otázka je, zda se tak někdy v daleké budoucnosti i stane. Ale to už jsem si zvykla, že se vždycky nadechnu, že teď už by se to mohlo třeba o kooousilínek posunout a vono nic. Nicméně, po tom, co předváděla během dne, to bylo takový příjemný zakončení.

A ještě příjemnější byla neděle, kdy mi Tali přichystala dvě velké, ale opravdu velký překvapení. To už se všeobecně ví, že Tali moc ochoty ke spolupráci nejeví. A taky, že její schopnost se koncentrovat na delší dobu, je naprosto nulová. Tak pro tentokrát měla svůj lepší den. Co lepší!! Za celou tu dobu co ji máme, tak v tomhle směru absolutně nejlepší!!! A ukázala mi něco, co jsem s ní ještě nezažila. Všichni naši psi, bez ohledu na plemeno, věk či stáří, byli moji zdatní zahradní pomocníci a jejich úkolem bylo, nosit prázdný kyblíky z louky na zahradu. A všichni do jednoho byli vždycky děsný hrdobci, když ten kýbl nesli. No tak Tali je v tomhle, stejně jako ve všem ostatním, čestná výjimka. Nechci, nebudu, nezám, neudělám, nechápu, chci být jinde.... a tak jako podobně. V neděli jsem to po hrozně dlouhý době jen tak zkusila znovu. A nestačila jsem valit bulvy. Vzala ten kyblík a za nadšeného chválení ho s hlavou vztyčenou a hrdostí stejnou jako všichni ti ostatní ho odnesla z půlky louky na zahradu. Myslela jsem, že spím!!!

A protože železo se má kout, dokud je žhavý, rozhodla jsem se tohodle jejího rozpoložení využít i dál a vyzvala jí, stejně jako Rumíčka, že půjdem sbírat šišky. Naše tři smrky se starají průběžně o jejich neustálý přísun a tak je cvičebního matroše neustále dostatek. Popadla jsem ten kyblík, co ona donesla zpět a šlo se na to. Rumíček jako předskokan..... "Rumíčku, šiška, šup s ní do kyblíku!" Je to profík, že jo, takže sebral a dal do kyblíku. No a teď to jsem zvědavá! "Tali šiška, do kyblíku, dej to tam!" a..... ty vado, celá jsem zcepeněla, páč ona opravdu tu šišku sebrala! a do toho kyblíku hodila!! POPRVNÍ V ŽIVOTĚ!!! Venku na zahradě. Nejen, že do toho celého nehodila vidle a neodešla si za svým, jako jindy, ale udělala to naprosto dokonale!! A nejen to, vážení přátelé, nejen to. Oba jich takhle na střídačku, kdy jeden pracoval, druhý čekal, nasbírali dvanáct. To je její životní výkon, že se vydržela tak dlouho soustředit a neodešla od toho. A ještě ji to bavilo!! Ejch!!! To byla taková paráda!!!! Tohle jsem s ní ještě nezažila.

A tak si to musím uchovat jakožto velmi vzácnou vzpomínku ☐ ☐ . Vzácnou vzpomínku a taktéž ojedinělý zážitek.

P.S. Rumíček byl taky tak zaskočen, že si na to musel prostě sednout , aby to s nim neprásklo vo zem ☐

